

Ștefan Lucian MUREȘANU
Universitatea „Hyperion” din București, România

DISCURSUL DIDACTIC, SENS ȘI EVALUARE A EXPRESIEI ELEVATE

1. Timp și sens al discursului didactic



Cuvântul afectează emoțional, creează idealuri și întreține comunicarea. Indiferent de discuție omul, prin cuvinte și gesturi, solicită un sistem de comunicare, discursul. Acesta poate fi familial, politic și, în cazul în care informarea se face într-un cadru instituțional, săli de curs, clase, amfiteatre, devine didactic. Cel care susține o comunicare într-o

instituție de învățământ face ca discursul să întrunească valoare de informare elevată la care se așteaptă ca interesul receptorului să fie direct proporțional cu nivelul înalt de exprimare a emițătorului și de creare a unui interes multiplu, **comunicare relațională** din partea auditorului, față de tema comunicată.

Etimologic, discursul este o expresie verbală a gândirii, o expunere oratorică în fața unor ascultători, dezbătând diferite teme. Din cele mai vechi timpuri, talentul oratoric era considerat un har dăruit de zei. Timbrul vocii, accentul pe care oratorul îl punea pe diferitele silabe sau litere ale cuvintelor, declamația în timpul rostirii erau mănuiiri sigure ale interpretării prin care oratorul dorea să impresioneze auditorul, semne ale unei acceptări colaterale. Modul prin care se susținea discursul, recuzita primară a timpului istoric trecut, în comparație cu mijloacele sofisticate din ziua de astăzi, fac ca efectul unui discurs să impresioneze prin prezentare și solicitare și mai mult atenția auditorului. Posibilitatea creării unui fond muzical sau a unor slide-uri cu imagini reprezentative ce fac obiectul discursului atrag și mai mult atenția auditorului avid de informație, cum sunt elevii și studenții.



Dacă tema interesează profund auditorul, iar modul de exprimare al comunicării este superior prezentată, atunci tema abordată poate deveni subiecte, spun subiecte și nu subiect pentru a se putea înțelege că o temă este structurată pe capitole, iar din toate aceste reprezentări se însumează dezbateri și noi teme de cercetare din partea celor care audiază. Un

curs, spre exemplu, constituie de fiecare dată noi teme de studii, de cercetare aprofundată. Profesorul Nicolae Georgescu, cunoscut eminescolog, disciplină pe care o predă în cadrul facultății noastre, a prezentat la un curs o temă cu titlul „Eminescu și editorii săi”, comunicare directă despre care, timp de trei ore, fără întrerupere, a prezentat, a spus domnia sa succint, toate erorile tipografice privitoare la publicarea poeziilor eminesciene. Exemplele au curs fără întrerupere, însă, din ceea ce profesorul Georgescu a prezentat ca succint, studenții auditori au creat, până la sfârșitul semestrului lucrări noi la care și-au adus o contribuție elogioasă, privind câteva doar dintre creațiile eminesciene.

Discursul nu trebuie să fie plictisitor, trebuie să aibă informația precisă în care retoricul să se împletească activ cu argumentativul însă să nu-i lipsească figurile de stil. Acele forme ondulatorii ale expresiei, care încălzesc și fac discursul afectiv, generează o comunicare nonverbală pe care auditorul o sesizează și o acceptă, dacă se află în strânsă legătură cu subiectul temei abordate în discurs.

Timpul expunerii amendează așteptarea însă, dacă sunt „presărate” expresii ce provin din viața de zi cu zi a omului sau citate elevate din gândirea marilor învățați ai lumii, atunci discursul devine atractiv. Auditorul se pierde într-o mreață a bunei dispoziții, dar, totodată, și a unei informări elevate din care poate trage învățăminte.

La un curs de „Etnologie și folclor” vorbeam studenților despre etnogeneza poporului român. Am prezentat etimologia cuvântului „etnogeneză”, dar și etimologia cuvântului „popor” și le-am transmis spre studiu și dezbateri două teme: 1. cum s-a format un popor și 2. dacă în timpurile noastre se mai pot forma popoare noi. Timp de două ore, cât a

durat cursul, le-am prezentat și identificat, folosindu-mă de sleid-uri, formațiuni tribale din întunecata Africă, accentuând pe faptul că ele trăiesc și sunt transmițătoare de culturi prin tradițiile pe care le-au moștenit. Au urmărit manifestările lor, cutumele, ritualurile care îi apropiau de natură și de teama înțelegerii naturii. Am întrebat, ca un punct de dezbatere al discursului despre etnogeneză, de ce aceste popoare tribale au teamă de formele de manifestare ale naturii: ploaie puternică și abundentă, tunete, fulgere, trosnete ale copacilor pădurii în care locuiau. Răspunsurile au urmat să vină: lipsa informației despre manifestările naturii; nivelul scăzut de culturalizare; lipsa de comunicare, formele rudimentare de cunoaștere; stagnarea și lipsa de evoluție a constatării. Am întărit, subliniind: tot ceea ce este neînțeles de omul profan devine sacru, unde teama față de acest "neînțeles" se va manifesta prin ritualuri de potolire a ceea ce cred ei că este însuflețit pentru a-i pedepsi de faptul că există și că datorită neștiinței lor păcătuiesc. O altă latură a profanilor se manifestă și prin a nu tolera divinitatea biblică, prosternându-se faptului ritualic al superstițiilor. Aceștia sunt cei care cad foarte ușor în dura patimă a viciilor. Pentru omul elevat, natura nevăzută a lucrurilor devine curiozitate și motiv de cercetare. Pătrunderea în necunoscut sau "neînțeles", cum spuneam mai sus, este un obiectiv principal al vieții, căutându-se legătura dintre real și ireal. Nu creăm pentru inexistență, ci pentru timpul în care alții nu vor mai ști ceea ce să facă cu acest concept nobil *a crea*. Romancierului i s-a dat puterea să făurească idealuri și să le poarte în Univers prin gândirea lui, zbuțumând ființa umană cu mofturile lor. Se înalță în timpul eclipsei și răsfiră valtrapurile pline de ură ale nevolniciei. Zguduie până în temelii temerile și le așterne apoi pe imaculata pagină de hârtie, înnegriind-o, după care trăiește la un loc cu personajele care, în sfârșit, au început să pună stăpânire pe creația lui.

Gândește, la un moment dat, ce este mai bine să faci, să dea frâu nebunesc inspirației și libertate nestăvilite dorințelor sau să cugete și să își țină în frâu pornirile, atunci când profanii, luându-i, din snobism cartea i-o închid după ce au deschis-o.

Cuvintele sunt grele încercări ale minții, cei care le cunosc codul oftează, cei care ridică colbul când ele sunt rostite se inspiră, iar cei care le mărșăluiesc prin cavitatea bucală, golind-o prin sunete neînțelese, trăiesc. Acești trăitori, mulți, foarte mulți, nu duc lipsă de imaginație funebră; ei sunt cei care se înghesuie în magazinele ticsite cu fel de fel de mărfuri și le testează cu mâna sau salivând. În astfel de împrejurări, la astfel de oameni, creierul

se odihnește; de altfel, a rezistat printre noi o sintagmă: *fereste-te de omul cu mintea odihnită*. Profanul râde dar nu înțelege nimic din toate aceste magnifice cuvinte, pornite din adâncul unei gândiri laminate; lucidul se retrage și încearcă modest să schimbe vorba, elevatul zâmbește cu amar și își înalță privirea spre cerul inspirației sale cu care s-a unit pentru eternitate.

Am tot urcat și din ce urcam drumul mi se părea și mai anevoios, dar, deodată, totul s-a transformat în licărire, apoi în lumină și, mai târziu, în crepuscul solar care m-a făcut să înțeleg că am început să stăpânesc destine. În acest drum nu uitasem deloc că sunt un strângător de ani, cu fericire și suspine și un stăpân pe ceea ce voiam să fac cu cei pe care îi alegeam să-mi dureze creațiile mele în proză. Conștientizăm faptul că parcurgerea unor lucrări în limba de origine îmi deschidea calea deosebită de înțelegere a autorului, exprimarea lui coincidea cu tot ceea ce gândeam în cultura poporului meu, analogii, sinonimii, metafore luminate de înțelepciunea expresiei în limba respectivă.

Cercetătorul pornește cu abnegație spre știință, pleacă de la ideea preconcepută, forma primară a începutului oricărei cercetări științifice, și străbate pas cu pas toate drumurile care îl vor duce, până la urmă, la un rezultat final, ideea materializată, adică munca lui și toate însemnările ce au constituit cercetarea, dorința de a descoperi realul. Nu există ireal care să nu fie încununat cu un adevăr existențial pus în folosința omului. Evoluția a constat în dreptul celui curajos de a cerceta și a observa mișcările necunoscutului, de a induce și conduce spre lumină energiile vibrânde ale profanului obsedat de teama necunoașterii.

Mă întorc la ceea ce întrebam, expunând în rândurile de mai sus, studenții prezenți la curs. Doresc să subliniez că sala era plină, iar studenții așteptau cu nerăbdare observațiile și completările privitoare la întrebarea: dacă în timpurile noastre se mai pot forma popoare noi? Discursul didactic a oglindit tocmai ceea ce auditoriul trebuia să cunoască, să aprecieze și apoi să tragă concluzia finală, referitoare la întrebarea a doua, cea referitoare la formarea de noi popoare.

Mult timp mi-a trebuit, în afara orelor de curs, să studiez, să gândesc și să pun cap la cap observațiile mele, privind acceptarea conceptului de formare de noi popoare. Răspunsul a fost afirmativ și l-am demonstrat auditoriului interesat de acest discurs despre etnii. Lumea s-a format de la un grup. În fiecare grup sunt membri rebeli, doritori de o nouă cunoaștere, temerari și carismatici. Întotdeauna, tipul de om carismatic a avut puterea

de a aduna în jurul său oameni, colectivități care, într-un decurs al timpului, au creat comunități, au dezvoltat tradiții. În istoria civilizației omenești, sunt nenumărate exemple de oameni reprezentativi care au pus bazele formării de noi grupuri sociale, constituind mai târziu un popor. Ideologia mentorului a fost transmisă atât genetic, prin urmași, cât și spiritual, prin toți cei care s-au alăturat noii gândiri. În istoria evoluției popoarelor, consemnate în Biblie, este destul să amintim că din neamul lui Avraam, David, Moise s-au format popoare care au tins spre o dezvoltare modernă și care, în timp, s-au contopit cu toate neamurile cu care au intrat în contact. Însă, tema noastră era dacă în zilele noastre se mai pot forma popoare, civilizații omenești noi. Noi, față de sămburele genealogic uman, față de genomul care nici acum nu poate fi explicat cum s-a creat, putem forma noi comunități, putem așeza noi teritorii cu spiritualitate proprie, însă nu vom putea șterge din memoria subconștientului, care, din când în când, ne supune unei gândiri fantasmagorice, a unor imagini ale imaginației noastre ce ar putea fi reale și sigure unui început al vieții. De fiecare dată comunitățile se întrebă și se vor întreba cine suntem, care este rolul nostru în viața lumii, ce face omul, ca produs natural și complicat al acțiunii nașterii, cu propria sa gândire. Gândim pentru a trăi sau trăim pentru a gândi. Este gândirea un rezultat al maturizării speciei noastre? Sigur că da, atâta timp cât este o propoziție totdeauna adevărată în toate lumile posibile sau în raport cu orice curs al evenimentelor, înseamnă că este o propoziție validă. Este un act al constatării umanului și, deci, a posibilității întemeierii de noi comunități cu orientări noi, cu o spiritualitate proprie, cu adaosuri sau eliminări comportamentale, cu o cultură nouă, mai elevată și mai accentuată pe conștientizarea importanței națiunii. Un exemplu elocvent este națiunea americană care se află într-o continuă dezvoltare, cu o mentalitate despre viață proprie, cu totul diferită de cea europeană, însă nu în singularitate, ci întotdeauna prin suprapunere cu celelalte civilizații.

Am încheiat discursul în fața audienței, susținând: dați-mi un teritoriu, o familie și, în timp, se va crea un popor. Lăsați-l să-și trăiască propria viață, să se lovească de prezent și trecut și își va făuri noua sa istorie într-un prezent care va fi numai al lui.

Literații noștri, scriitorii (romancieri, nuveliști, poeți, esești etc.) din toate timpurile au fost creatori de comunități în lucrările lor, au circumscris la adevărul că lumea este ca o plastilină pe care o poți modela, dacă modelatorul atinge coarda sensibilă a trăirilor, după cum marele timp istoric

a dictat. Personajele acestor lucrări nu au fost altceva decât obiecte animate, posibile existențe vii și sigure, împrumuturi ale imaginației scriitorilor. Lumea se află într-o continuă mișcare așa cum literatura își diversifică scrisul și se universalizează.

În concluzie, timpul măsurat al pledoariei și sensul discursului au trezit interesul studenților de a cerceta forme noi de conviețuire, apelând însă la lucrări literare în care familia constituia subiectul de discuție al creației literare, acceptând, în felul acesta, studiul antropologiei atitudinale, despre care vorbisem la cursul de antropologie culturală.

2. Motivație a gestului motivațional în discursul elevat

Vom căuta să definim *motivația* altfel de cum este explicată în dicționar. În discursul didactic există exprimarea elevată, liberă a cunoștințelor emițătorului. Un mare pachet de cunoștințe, minuțios sortate în biblioraftul minții, din care profesorul alege cu mare atenție subiectele ce urmează să fie expuse și apoi extrage teme pentru studiu și dezbateri. De multe ori, pentru prezentarea capitolelor, se folosesc slide-urile, iar în completare, imagini diverse cu reprezentări din curs. Eu, spre exemplu, desfac cursul în idei principale de dezbateri, alături acestora citate din scrierile altor autori, avizați în tema pe care o dezbate, atașez imagini reprezentative pentru cursul în cauză și le expun.

Motivația exprimării constituie gestul motivațional al susținerii cursului, care însumează întregul cod nonverbal pe care emițătorul îl folosește în fața auditorului. Acest cod se împletește, în timpul prezentării, cu imaginile retroproiectorului, cu intonația profesorului, în cazul atenționării că anumitor idei extrase din curs trebuie să li se acorde o atenție deosebită, acționând pe faptul, în discurs, a coerenței, dar și a dialogării continue cu studenții. Părerile lor, despre tot ceea ce li se prezintă sunt un rezultat al participării active la dezbateri temelor cursului, și vor fi supuse unor completări pertinente și elevate.

Le spuneam studenților că fiecare cititor sortează literatura, apropiindu-și-o de suflet numai pe cea care îl reprezintă, cea care reliefează capitole cu părți din propria-i viață, fiecăruia după ceea ce simte că ar fi trebuit să facă în viață sau că este necesar să împlinească în evoluția lui socială. Nu toți sunt atrași de literatură și pentru faptul că nu i-au priceput importanța în propria-i evoluție. Fiecare scriere literară, care îl reprezintă, bineînțeles, este un pas înainte pe treptele vieții, o inițiere și o depășire de profan, de acel element care refuză cu tărie să înțeleagă că experiența este

rezultatul împlinirilor. Lumea este un compus viu din oameni. Oamenii trăiesc prin fapte și mor, creând prin drumul lor spre moarte bucurii și neajunsuri, pe care, de multe ori, cei care rămân după moartea lor cred că au obligația să le ducă mai departe neajunsurile, neîmplinirile. Scriitorii sunt tot oameni, dar cu o detașare superioară de profan. Scriitorul este un elevat care trăiește prin experiență, pentru că însăși viața lui este o inițiere. Scrie pentru a se ști și pentru a nu se mai repeta ceea ce este greșit cunoscut. Timpul omului este prea scurt pentru a mai opri evoluția prin căutări care au fost găsite de alții. Nouă, urmașilor, ne revine sarcina să deslușim scrierile lor și să căutăm drumul drept, învățând toate acestea din literatură. Studiul este un motiv al motivației vieții noastre elevate. În profan, totul este strâns și "strâmt"[1], drum anevoios ce le împiedică evoluția pentru că le lipsește cunoașterea, dar el se încăpățânează cu acest mod al nepunerii creierului la o muncă activă, de gândire mai presus decât ceea ce înseamnă doar căutarea hranei materiale și a trebuințelor lumesti.

La un moment dat, Jan Mukařovský (1891-1975), spunea că:

„Activitatea practică este de asemenea intențională, dar în cazul acesteia omul ține seama numai de acele însușiri ale obiectului produs care trebuie să servească scopului propus, lăsând la o parte toate celelalte însușiri indiferente din punctul de vedere al scopului” (Mukařovský, 1974:175).



Adevărul reiese din scopul pe care omul, ca observație existențială a societății, și-l poate conștientiza ca fapt al vieții, din răspunsurile pe care are puterea să și le formuleze, să ajungă la un moment dat să poată hotărî care îi este drumul în societate. Lumea se poate împărți în conștienți și inconștienți, în cei care materializează ideea ca fapt conștient al unei dezvoltări armonioase și în cei care minimalizează importanța ideii ca efort fiindual al conștientizării existenței, reducând gândirea la profan, lumesc. Romanul „Torente”, al scriitoarei franceze, de origine alsaciană, întrunește în paginile lui toată activitatea intențională a unor personaje care se disting prin ceea ce subliniam mai sus, de lume conștientă și inconștientă. Conștiența este starea pe care scriitorul o dezvoltă în creația lui, o atașează omului conștient,

elevatului care își definește existența ca eu cosmic, în comparație cu profanul care se atașează fiindual egoului său teluric și moare în lumesc.

Comunicare informațională

Discursul despre conștient și inconștient în literatură a făcut ca în scurt timp, studenții să ridice semne de întrebare la ceea ce ar trebui ca ei, tineri în formare educațională, să facă să depășească inconștientul și să urmeze în viață, așa cum definisem mai sus conceptual, conștientul.

Le-am dat spre studiu, pentru săptămâna următoare la seminar, să citească trei lucrări: „Martin Eden” de Jack London, „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă și „Cetățile mele” de Maxim Gorki și să discutăm despre evoluția a trei personaje în medii de dezvoltare diferite, despre scopul pe care l-au avut în căutarea detașării eului lor cosmic de egoul teluric. Definindu-și acești doi termeni, pe care îi foloseam des în discursul meu, studenții s-au arătat încântați de tema propusă spre dezbateri la viitorul seminar.

3. Temă descriptivă și adevăr motivațional în discursul didactic

Timul, în evoluția noastră, poate îndeplini două stări principale: favorabil evoluției noastre și nefavorabil existenței pe care nu ne-am fi dorit-o. Aceste două forme fiinduale ale adevărului existenței noastre au depins și depind, întotdeauna, de nucleul familial. Este celula socială care pune bazele formării noastre primare, a identității noastre ca element sociativ [2], și imprimă caracterial evoluția noastră în societate. Literatura literară este plină cu astfel de exemple pe care, studiindu-le, le-am putea descrie și clasifica ca trepte în definirea modului de evoluție a omului în societate. Societatea, fiind un model de formare a entității-om, o identitate sumativă de identități la care individul aspiră ideativ, creează prin toate formele ei de existență specificitate, linie de educație, cultură, spiritualitate în formarea individului. Societatea este aceea care ridică și coboară, intensifică sau doboară aspirațiile individului prin modele pe care le susține la conducerea ei. Individul se educă în școli, în studiul aprofundat al științelor care sunt dorite de el spre a-l specializa în ceea ce dorește să evolueze pe treptele sociale. Oamenii se diferențiază între ei prin cultură, educație, sistemul acesta îl propulsează spre înaltele trepte ale spiritualității și îl face să înțeleagă rolul pe care îl are în societate. Cultura și educația sunt cele două stări în evoluția elevată a individului, poziția elevatului în societate este suma caracterială a unei gândiri pozitive, corecte în ceea ce privește bunul

mers al comunității, al lumii. Cunoașterea unor limbi străine îți dă putere de informare corectă a celui care conduce în societate și de punere în practică a unor idei benefice evoluției mersului spre bine al comunităților:

„Cine crede că predarea unei limbi străine nu îți modifică sensul vieții și modul universal de a gândi despre lume se înșală. O limbă străină nu se poate învăța dacă nu o trăiești intens prin cuvintele rostite, întocmai ca și pe propria-ți limbă pe care, cu timpul, începi să o neglijezi, căutând să intensifici o perfecționare a celeilalte limbi care îți ocupă spațiul gândirii cu semne și sunete: „Le seul veritable voyage, [...] ce ne serait pas d’aller vers de nouveaux paysages, mais d’avoir d’autres yeux,”⁴ spunea Marcel Proust. Este o activitate filologică care se desăvârșește prin studiu, prin analogii și sinonimii, prin impunerea, la un moment dat, a unei traduceri personale a textului din limba străină în limba maternă.” (Mureșanu, 2020:97)

Discursul didactic este o comunicare activă, instrumentală implicată într-un mod direct în susținerea unui proces sistematic de învățare și reținere a unor sisteme de bază în conștientizarea actului comunicării cunoașterii. În comunicarea didactică, acumularea de cunoștințe poate fi în egală măsură centrată pe dobândirea de noi idei în demersul evoluției societății, de deprinderi, motivații, atitudini care pot evolua pozitiv în mersul înainte al societății. Cadrul instituțional al comunicării didactice poate fi unul formal, și îl întâlnim în întregul sistem educațional, dar poate fi și nonformal și informal, în legătură cu formele de educație nonformală și informală. Cu privire la partenerii de comunicare, comunicarea didactică poate apărea nu numai între profesor și cursant, ci și între alți participanți cum ar fi comunicarea între „elev - elev, student - student, manual - elev, curs - student, părinte - copil, instructor - instruiți” etc., dar cu condiția ca „personajul - resursă” să conștientizeze respectul legității actului sistematic de învățare.

Studiul unei limbi străine dă un plus de conștientizare și comunicare liberă, de încredere în mișcarea ideilor în eliberarea concepțiilor greșite despre definirea etniei. Adaptarea la mediu a permis, în evoluția sa naturală omului să supraviețuiască și să se adapteze social întru consolidarea comunităților umane. Adaptarea tehnologică a deschis societăților omenești, indiferent de limba pe care au vorbit-o, noi orizonturi în evoluția lor socială, iar adaptarea mentală a condus lumea spre o conștiință superioară. Studiul aprofundat, inovația, flexibilitatea, creația și recreația se numără printre procesele care țin de adaptarea membrilor unei societăți la schimbările din

mediul lor. Acesta a fost mersul umanității prin care a învins vicisitudinile timpurilor involuției și a reușit să își depășească provocările, să evolueze și să se transforme în ceea ce este astăzi în lumea civilizată.

S-a constatat că întregul proces al globalizării a adus diversitate culturală și necesitatea de a ne adapta la noi contexte interculturale. Studiul culturii comparate, învățarea limbilor străine au dus la adaptarea rapidă la un mediu în continuă schimbare. Revoluția tehnologică a transformat lumea și a obligat-o să se adapteze la automatizare, dar și la acceptarea intervenției inteligenței artificiale. Progresul științific a ridicat, totuși, câteva întrebări etice și a căutat o adaptare conștientă a valorilor în mediul practic. S-a constatat și s-a observat conștient că prin adaptare, s-au putut depăși toate provocările cu care lumea s-a confruntat, creând printr-un efort comun un viitor tot mai bun pentru generațiile viitoare. Ca națiune, profund atașată intereselor evoluției tehnico - științifice, ne-am dorit, întotdeauna, să fim agenții propriei noastre evoluții și să ne angajăm într-un proces continuu de adaptare, îmbrățișând schimbarea și inovația printr-un dialog elevat de comunicare.

NOTE:

[1]. Cuvânt pe care marele poet român, Mihai Eminescu, l-a folosit în creațiile sale poetice sub înțelesul de neputință, mărginire la acțiuni lumești lipsite de importanță.

[2]. Element sociativ, persoană implicată direct în săvârșirea unei acțiuni. N.a.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

- Ardeleanu, Cristina, *Educația Adulților*, Editura Neutrino, Reșița, 2007.
- Băban, A., (coord.), *Consiliere educațională*, Editura Psinet, Cluj-Napoca, 2001.
- Bîrliba, M.C., *Paradigmele comunicării*, Editura Științifică, București, 1987.
- Brezeanu, Iulian, *Ghid pentru formarea formatorilor*, Iulian Academica, Galați 2001.
- Craia, Sultana, *Introducere în teoria comunicării*, Editura Fundației România de Măine, București 2007.
- Ezechil, Liliana, *Educația adulților. O abordare psiho-pedaagică*, Editura Paralela 45, Pitești 2007.
- Hindle, Tim, *Cum să prezentăm*, Editura RAO, București 2000 .
- Iacob, L., *Comunicarea didactică*, în revista Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, 1998.
- Mukařovský, Jan, *Studii de estetică*, Editura Univers, București, 1974.

Mureșanu, Ștefan Lucian, *Persuasiune și dorință de comunicare în actul criticii*, Editura Etnologică, București, 2020.

Sava, Simona, *Educația adulților*, Editura Polirom, București 2007.

DIDACTIC DISCOURSE, MEANING AND EVALUATION OF AN ELEVATED EXPRESSION

Abstract: Teaching a foreign language has always required a rhetorical, but also an argumentative talent, through which to ease the student's motivation to study another language besides the native one. Knowing another civilization, through the very utterance of sounds that connect into words that you recognize as a superior form of life, just like the utterance of the mother tongue, smoothes people's desire for dialogue in all matters of knowledge. Diplomatic art has always used a deep knowledge of the languages of the peoples with whom political or economic negotiations were desired. The rhetorical meaning is communication itself, the agreement of the mind with the utterance, thereby confirming understanding and tolerance.

Keywords: *speech, word, auditor, student.*